

Sreća zadnjega dana

Kao svakoga jutra kroz prozor su u sobu uskočile sunčane zrake i obasjale jedan krevet za jednu osobu, jedan mali okrugli stol ispod kojeg je stajala jedna stolica. Čim su mu zrake svjetlosti pogodile kapke, Tihomir Horvat polako je otvorio oči.

Kao svakoga dana stari se gospodin Horvat uspravio, izašao iz kreveta, uzeo u svoju desnu ruku štap i došepao do maloga okruglog stola. Kad je došao do njega, podigao je sliku troje ljudi – gospodina i gospođe u njihovim tridesetim godinama i između njih njihovog malog djeteta. Spustio je sliku na stol i duboko uzdahnuo prije nego što se vratio dnevnoj rutini sjedenja i spavanja.

Toga je dana po prvi put nakon dugo vremena dobio želju da izađe iz svoje male sobe, u svom malom stanu i ponovno vidi što se događa u svijetu. Odjenuo je svoj stari tamnozeleni kaput, obuio svoje crne cipele i izašao. Sporo je šepao ulicama i parkovima Zagreba očima prolazeći preko svakoga stabla, oblaka i kamena, svake sretne obitelji, svake raspjevane ptice i svakog radosnog djeteta. Vidjevši ljepotu oko sebe, sjeo je na jednu od klupa. Nasmiješio se po prvi put nakon dugo vremena i zatvorio oči.

Nikola Lozina, 1. razred

Mentorica: Marina Irina Barešić
Školska knjižničarka: Zrinka Brigić
Gornjogradska gimnazija, Zagreb